

W numerze:

- Z posiedzenia Senatu s. 3-4
- O ś.p. prof. K. Tomkowie s. 4
- Zasady rekrutacji na studia s. 6
- Rozmowa z prof. J. Świątkiem s. 7
- W-f w nowym stylu s. 8
- Kształcenie ustawiczne s. 10
- Wystawy s. 11
- Informatory CI s. 12

Przyzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej
Nr 26 **styczeń 1994**

Polska drużyna szablowa na treningu przedolimpijskim w Budapeszcie w roku 1932. Stoją w dresach od lewej strony: Papée, Lubicz-Nycz, Szombathelli (w garniturze), Marian Suski. Od prawej strony: zawodnik węgierski, Friedrich i Segda. W tylnym rzędzie trzeci od prawej Dobrowolski. Reprezentacja ta zdobyła brązowy medal olimpijski na Igrzyskach w Los Angeles w 1932 roku.

Szerzej o ś.p. profesorze Marianie Suskim jako o naukowcu, żołnierzu i sportowcu piszemy na stronie 5.

R O Z M A I T O Ś C I

AKADEMICKI OPŁATEK

Papieski Fakultet Teologiczny i Centralny Ośrodek Duszpasterstwa Akademickiego we Wrocławiu zorganizowały w dniu 2 stycznia uroczyste spotkanie opłatkowe dla środowiska nauczycieli akademickich. Uczestnikiem spotkania był JEm. Ks. Henryk Kardynał Gulbinowicz.

O godz. 15 odprawiono w kaplicy seminaryjnej Mszę św. koncelebrowaną. Kazanie, które wygłosił JM ks. Rektor Ignacy Dec, dotyczyło sposobów poszukiwania prawdy i mądrości. Nauka odpowiada na pytanie "jak?", ale nie "dlaczego?". Na to ostatnie pytanie próbuje dać odpowiedź religia i philo - sophia, czyli miłość mądrości. Religia poszukuje tego, co jest tajemnicą leżącą u podstaw życia. Tylko pamiętając o istnieniu tajemnicy towarzyszącej nauce można działać dla dobra ludzi.

Po mszy odbyło się spokanie w refektarzu. JM Ks. Rektor powitał przybyłych i przedstawił osiągnięcia PFT w bieżącym roku (m.in. utworzenie studium dziennikarskiego). W imieniu zaproszonych gości wystąpił JM Rektor Akademii Muzycznej Marek Dyżewski. Krótco wystąpił też sędziwy ks. prałat Zienkiewicz. Następnie wszyscy składali sobie wzajem życzenia. Na zakończenie głos zabrał JE Ks. Kardynał. Zapowiedział obchody 100-lecia Wrocławskiego Seminarium Duchownego oraz przewidziany na 1997 rok Kongres Eucharystyczny we Wrocławiu, na który przybyć ma Papież.

PRZYGOTOWANIA DO ZJAZDU KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI "S"

Prezydium Krajowej Sekcji nauki NSZZ "Solidarności" powołało zespół roboczy, którego celem działania jest merytoryczne przygotowanie zjazdu KSN.

8 stycznia 1994 miało miejsce pierwsze zebranie zespołu. Do udziału w pracach włączeni zostali przedstawiciele środowiska akademickiego, którzy byli kandydatami "Solidarności" w wyborach parlamentarnych. Politechnika Wrocławska była reprezentowana przez dra Stanisława Jabłonkę (Wydz. Chemii) i dra Lubomira Jankowskiego (Wydz. Mechaniczny). Podczas zebrania, które prowadził przewodniczący KSN J. Sobieszczański, zgromadzeni poparli pogląd o istotnej roli społecznej środowiska akademickiego, które powinno angażować się także w sprawy wychodzące poza własne problemy i formalny zakres działania Sekcji. Ustalono zakres i tryb pracy Zespołu. Zajmie się on przygotowaniem dokumentu programowego, który zostanie przedstawiony do dyskusji na zjeździe. Opracowane zostaną opinie w sprawach budżetu MEN na 94 i 95 r. i ubiegłorocznej akcji strajkowej.

SOLIDARNOŚĆ UNIwersYTETÓW

10 grudnia 1993 została powołana Konferencja Komisji Zakładowych Uniwersytetów polskich NSZZ "Solidarności". Koordynatorem prac Konferencji będzie komisja Zakładowa NSZZ "Solidarności" Uniwersytetu Warszawskiego. Konferencja przyjęła poniższe "Stanowisko":

"Konferencja komisji zakładowych domaga się, żeby zapowiadane podwyżki płac dla uniwersytetów w 1994 r. liczone były od poziomu funduszu płac i stanu zatrudnienia z grudnia 1993 r.

Proponowane podwyżki uznajemy jedynie za częściową rekompensatę skutków inflacji, a nie rzeczywiste podwyższenie uposażeń.

Nadal domagamy się zagwarantowania w budżecie państwa na rok 1994 i lata następne nakładów

umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie szkolnictwa wyższego i nauki.

Przedstawiciele KZ NSZZ "Solidarności": Uniwersytet Gdański, Uniwersytet Jagielloński, Kraków, Uniwersytet im. Marii Curie- Skłodowskiej, Lublin, Uniwersytet Łódzki, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Warszawski".

KONKURS PIĘKNOŚCI

14 stycznia odbyły się w Dworze Wazów eliminacje do Konkursu Piękności Studentek. Finał nastąpi 12 lutego w Operze Wrocławskiej.

Czy nasza uczelnia przoduje także i w tej dziedzinie? Czy przybędą łowcy asystentek prasowych?

WIZYTA MINISTRA

W dniu 14 lutego będzie bawił z wizytą we Wrocławiu Minister Edukacji Narodowej Aleksander Łuczak (PSL). Planowane jest spotkanie na Akademii Rolniczej.

Minister Łuczak ma 49 lat. Jest absolwentem Wydziału Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego. Pracował w Zakładzie Historii Ruchu Ludowego na Wydz. Dziennikarstwa i Nauk Politycznych. W latach 1982-87 pełnił funkcję prodziekana tego wydziału. Jest doktorem habilitowanym, od 1991 r. profesorem Uniwersytetu Warszawskiego. Jest też autorem 10 książek, m.in. "33 dni premiera Pawłaka".

W latach 87 - 88 był wiceministrem Edukacji Narodowej w rządzie Zbigniewa Messnera. W latach 66 - 90 członek ZSL, Przewodniczący Komisji Ideologicznej Naczelnego Komitetu (84 - 90), sekretarz Komitetu Naczelnego (88 - 90).

OPINIA

Miesięcznik UAM w Poznaniu "Życie Uniwersyteckie" (nr 5-6, 1993) zamieścił wypowiedź rektora tej uczelni, prof. Jerzego Fedorowskiego. Autor wyraża się w niej bardzo krytycznie o propozycjach zmian w ustawie o szkolnictwie wyższym oraz w ustawie o stopniach naukowych opracowanych przez Zespół Autorski powołany jeszcze przez poprzedniego ministra, prof. Zdobysława Flisowskiego. Zdaniem prof. Fedorowskiego przygotowany tekst "wyraźnie gloryfikuje adiunktów i stabilizuje stanowisko adiunkta do nieskończoności. Właściwie adiunkci mogą zacząć rządzić uczelnią, bo jeżeli 60% składu senatu będą stanowiły osoby bez habilitacji, to każda rzecz, jaka przyjdzie do głowy tej młodej kadrze, młodej w cudzysłowie, zostanie przez senat uchwalona i następnie stanie się obowiązującym prawem. A cóż to za młoda kadra? Otóż są to przeważnie adiunkci, którzy dawno powinni już być profesorami, i którzy dlatego nie są profesorami, że albo zajmują się polityką, albo robieniem pieniędzy, albo nie zajmują się niczym. Tylko bywają na uczelniach. I dla nich nowelizuje się ustawę, żeby można ich było na uczelni stabilizować."

Drugim błędem projektu jest, zdaniem prof. Fedorowskiego, brak intencji podporządkowania wszystkich szkół typu uniwersyteckiego jednemu ministrowi. "Rozproszenie szkół, które mamy, to spuścizna komunistyczna. Należy albo zlikwidować ministerstwo jako takie i uznać je za niepotrzebne szkołom wyższym w ogóle, albo podporządkować wszystkie szkoły wyższe jednemu ministrowi, żeby była spójna polityka edukacyjna w kraju."

Pominięto też w projekcie sprawę zależności i wzajemnego stosunku rektora i senatu.

INFORMACJA ZESPOŁU ds. ZASIŁKÓW LOSOWYCH

Zespół ds. Zasiłków losowych Przedstawicielstwa Pracowniczego Politechniki Wrocławskiej działa w oparciu o regulamin przyznawania zapomóg i zasiłków losowych. Podstawą przyznania zapomogi są trudne warunki materialne, a wysokość świadczenia (zapomogi) uzależniona jest od średniej dochodu netto na członka rodziny. Zapomogę można przyznać jeden raz w roku. podstawą przyznania zasiłku losowego są przewlekłe choroby (pracownika, dzieci), kłęski żywiołowe, napady rabunkowe, zgony.

W roku 1993 rozpatrzono łącznie 647 wniosków, a w tym:

- 334 wnioski o zasiłki losowe na kwotę 489.900.000,-

- 309 wniosków o zapomogę na kwotę 594.335.000,-

Ogólna kwota przyznanych świadczeń 1.084.235.000,-

75 wniosków rozpatrzono negatywnie - spowodowane to było względami regulaminowymi.

Zespół przyznawał świadczenia również rodzinom po zmarłych pracownikach Politechniki Wrocławskiej. Szczególną opieką objął dzieci specjalnej troski.

W 1994 r. wysokość przyznawanych świadczeń jest następująca:

1. Wysokość przyznawanych zapomóg wynosi:

a) dla wieloosobowej rodziny :

śr. dochód na czł. rodziny*)	kwota
do 1.000.000	3.250.000
1.001.000 do 1.200.000	2.875.000
1.201.000 do 1.400.000	2.500.000
1.401.000.do 1.600.000	2.125.000

*)suma wszystkich dochodów netto za ostatnie trzy miesiące podzielona przez liczbę członków rodziny

b) dla gospodarstw jednoosobowych :

dochód netto na osobę	kwota
do 1.600.000	3.250.000
1.601.000 do 1.800.000	2.875.000
1.801.000 do 2.000.000	2.500.000

2. Wysokość zasiłków losowych wynosi:

a) z tytułu przewlekłych chorób, kłęsk żywiołowych - do jednego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za poprzedni kwartał (zgodnie z obwieszczeniem Prezesa GUS wydanym na podstawie art. 13 ust. 2 Ustawy o Zakładowych Funduszach Socjalnym i Mieszkaniowym),

b) z tytułu napadu rabunkowego i kradzieży z włamaniem - 1.500.000 zł,

c) z tytułu zgonu pracownika - 3.000.000 zł,

d) z tytułu zgonu współmałżonka, dzieci - 2.000.000 zł,

e) z tytułu zgonu rodziców, teściów -1.500.000 zł

Anna Kałka

przewodnicząca
Zespołu ds. Zasiłków Losowych
Politechniki Wrocławskiej

Z S E N A T U

IV POSIEDZENIE SENATU (23.12.93)

Posiedzenie rozpoczęło się od wygłoszonego przez **prof. Adama Zaleskiego** wspomnienia o **profesorze Władysławie Markockim**. Przedstawiono dwa wnioski osobowe o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego. **Dziekan Wydz. Elektrycznego, prof. B. Synal** zreferował sprawę kandydatury **prof. dra hab. inż. Henryka Markiewicza**, a **dziekan Wydz. Mechanicznego, prof. H. Hawrylak - prof. dra inż. Henryka Żebrowskiego**. Oba wnioski zostały przyjęte zdecydowaną większością głosów.

Przedstawiono również siedem wniosków osobowych o mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego: **dra hab. inż. Waltera Bartelemusa** (b. pracownika Politechniki Śląskiej, dotychczas zatrudnionego w Poltegorze na stanowisku docenta, kandydata na stanowisko na Wydz. Górniczym), **dra hab. inż. Czesława Basztury** (Wydz. Elektroniki), **dra hab. inż. Czesława Daniłowicza** (Wydz. Informatyki i Zarządzania), **dra hab. inż. Zbigniewa Kowalskiego** (Wydz. Elektroniki), **dra hab. inż. Antoniego Koziola** (Wydz. Mechaniczno-Energetyczny), **dra hab. inż. Zbigniewa Mańki** (Wydz. Budownictwa), **dra hab. inż. Janusza Mroczy** (Wydz. Elektroniki), **dra hab. Wandy Peczyńskiej - Czołch** (zatrudnionej dotychczas na stanowisku docenta w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu, kandydatki na stanowisko na Wydz. Chemicznym).

Wszystkie wymienione wnioski zostały przyjęte przez Senat w głosowaniach tajnych.

Dziekan Wydz. Elektrycznego, prof. B. Synal przedstawił wniosek o nadanie tytułu doktora honoris causa **profesorowi Janowi Trojakowi**, emerytowanemu współtwórcy tego wydziału. Wniosek uzyskał wstępny akceptację JM Rektora, który wraz ze specjalną komisją wystąpił do promotora, którym został **prof. M. Cegielski**. Wyznaczono trzech recenzentów spoza Uczelni. Są to profesorowie zwyczajni: **Z. Jasicki** - specjalista w dziedzinie Systemów Energetycznych, **Wł. Pełczewski** - znawca zagadnień elektroautomatyki i **W. Winkler** (rektor P.Śl.) - specjalizujący się w automatyce zabezpieczeń. **Prof. Synal** przedstawił też pisemne uzasadnienie wniosku zawierające dane o dorobku kandydata. **Prof. M. Cegielski** przedstawił szerzej sylwetkę **prof. Trojaka** podkreślając też jego zalety charakteru. **Prof. H. Hawrylak** wyraził uznanie dla inicjatywy Rady Wydz. Elektrycznego, która dostrzega ludzi godnych wyróżnienia nie tylko w innych ośrodkach, ale we własnym środowisku. W głosowaniu tajnym Senat zaaprobował wniosek Rady Wydz. Elektrycznego (54:1:1), a następnie odpowiedni projekt uchwały (55:0:1). **JM Rektor** zaproponował termin doktoratu h.c. na luty 1994. Wtedy właśnie przypadnie 40-lecie pracy **prof. J. Trojaka na PW**.

Przeprowadzono dalsze głosowania nad składem komisji dyscyplinarnych:

- Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich,
- Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów,
- Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów.

Upřednio obsadzono wszystkie mandaty studentów w Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów: **Edyta Włodarczyk** (W-3), **Jarosław Wypych** (W-9), **Michał Białkowski** (W-3), **Paweł Szala** (W-3) i Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów: **Agnieszka Deutschmann** (W-1), **Tomasz Do-**

magalski (W-5), **Piotr Kocyan** (W-4), **Olga Ilnicka** (W-3), **Łukasz Kolendowicz** (W-2), **Jan Rodriguez** (W-11).

Obecna tura wyborów pozwoliła wybrać kolejne osoby:

Do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów wybrano następujących pracowników naukowych: **dr Stanisława Szarska** (W-11), **dr Aleksander Pełch** (W-7), **dr Jadwiga Brzuchowska** (W-1), **dr hab. Sylwester Kobiela** (W-2), **dr Roman Gancarz** (W-3), **dr Józef Kolasa** (W-5).

Skompletowano też skład Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów. Wybrano do niej: **dr Bożenę Ziółek** (W-3), **dr hab. Krystynę Jeżowiecką - Kabsch** (W-9), **prof. Bogdana Miedzińskiego** (W-5), **dra hab. Eugeniusza Kuriatę** (W-8), **dr Jolantę Maćkiewicz** (W-7), **dra Romualda Pustelnika** (W-1), **dra Jana Juszkiewicza** (W-4), **dr Jarosław Szwed - Lorenz** (W-6), **prof. Bronisława Florkiewicza** (W-11).

Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli Akademickich została wybrana tylko w części obejmującej niesamodzielną nauczycieli akademickich. Są to: **dr Robert Masztalski** (W-1), **dr Elżbieta Nowińska** (W-3), **dr Mieczysław Głowacki** (W-4), **dr Leszek Pawlaczyk** (W-5), **dr Gabriela Paszkowska** (W-6), **dr Janusz Zymonik** (W-8).

Senat postanowił, że następna tura wyborów odbędzie się na kolejnym posiedzeniu, zaś już wybrane osoby podejmą pracę w odpowiednich komisjach.

Prorektor ds. Nauczania, **prof. Zdzisław Kremens** przedstawił projekt dokumentu zatytułowanego "Zasady rekrutacji kandydatów na studia w Politechnice Wrocławskiej w roku akademickim 1994/95". Stwierdził on, że założeniem twórców regulaminu było utrzymanie w jak największym stopniu dotychczasowych zasad rekrutacji opartych o konkurs świadectw, z kilkoma modyfikacjami. Chodzi tu o wprowadzenie możliwości płatnego egzaminu przedwstępnego, który dawałby absolwentom szkół średnich - zwłaszcza tych o wysokim poziomie - szansę na podwyższenie oceny uwzględnianej przy naborze. Zaproponowano też zwiększenie kompetencji wydziałowych komisji rekrutacyjnych. Rady Wydziałów powinny ustalać limity, a Uczelnia zatwierdzać całość limitu. Regulamin przewiduje odpłatność za powtarzanie kursów, ale jedynie gdy jest ono spowodowane brakiem pozytywnych ocen. Odpłatność może być częściowa, regulowana. System ten wprowadziło już wiele uczelni. Projekt zakłada uwzględnianie przy rekrutacji, oprócz oceny z matematyki i fizyki (i egzaminu z rysunku na Wydz. Architektury), również średniej oceny z j. polskiego i j. obcego. Jest to wynik dyskusji nad potrzebą premiovania obu tych umiejętności. Uznano też, że ocena mierna na świadectwie nie wystarczy do przyjęcia na Uczelnię, kandydat powinien w takim wypadku stanąć do egzaminu i uzyskać ocenę wyższą. W razie prowadzenia dodatkowej rekrutacji, projekt przewiduje możliwość uwzględnienia dodatkowego kryterium: profilu szkoły.

Projekt był omawiany na Kolegium Dziekanów. Wydziały, które miały odrębne stanowiska przedstawiły je na piśmie. Uwzględniono wnioski Wydz. Mechanicznego i Chemicznego zostały uwzględnione (z wyjątkiem, by przyjmować kopie świadectw dojrzałości zamiast oryginałów; jest to sprzeczne z przepisami wyższej rangi). Pismo Wydz. Elektroniki zostało przedstawione tuż przed posiedzeniem Senatu.

Prof. J. Świątek, jako przewodniczący Komisji ds. Dydaktyki i Spraw Studenckich, zaproponował skreślanie z dokumentu progowej ilości punktów

niezbędnej do przyjęcia studenta (punkty 3.1, 3.2), jak również usunięcie wymogu uzyskania oceny wyższej niż mierna (pkt. 3.3). Zakwestionował potrzebę zatwierdzania list kwalifikacyjnych przez Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną, która jest organem odwoławczym, a nie nadzorczym (p. 4.7). Zaproponował też poprawkę stylistyczną punktu 4.9. **Prof. Z. Kremens** zgodził się ze zgłoszonymi poprawkami.

W dyskusji **prof. Z. Olszak** poparł propozycję odrzucania kandydatów z ocenami miernymi ze względu na słabe wyniki dotychczas przyjętych osób. **Prof. Czerwonko** zaproponował, by dopuścić oceny mierne tylko przy naborze na niektóre wydziały. mierny wynik z matematyki u kandydatów na WPPT uznał za niedopuszczalny. **Prof. J. Zwoździak** omówił wyniki konsultacji ze środowiskami szkół średnich: proponuje się przesunięcie terminu składania dokumentów, przyjmowanie przy rekrutacji oceny z j. polskiego znajdującego się na świadectwie maturalnym i rezygnację z opłaty za egzamin.

Student **Jan Rodriguez** zaproponował zniesienie w/w odpłatności.

Dr A. Grzegorzczak opowiedział się za usunięciem j. polskiego z listy przedmiotów klasyfikacyjnych. Przeciwnego zdania byli: **Dyrektor Adm. A. Kaczowski**, **dr H. Chrostowski**, **prof. J. Czerwonko** i **dr H. Szarski**. **Prof. P. Śniady** wyraził pogląd, że rekrutacja w trybie konkursu świadectw robiła Politechnice złą opinię i że powinno się wprowadzić egzaminy wstępne albo semestr kwalifikacyjny.

Dr hab. M. Soroka przypomniał, że Wydz. Chemiczny ma własny tryb rekrutacji. Ilość kandydatów prawie dorównuje ilości miejsc. To sprawia, że dodatkowe kryterium oceny z języka polskiego i obcego jest bez znaczenia. Powinno się dać ludziom szansę studiowania na wybranych kierunkach, a nie kierować ich administracyjnie na wolne jeszcze miejsca. W ten sposób rozwijać się będą dziedziny popularne. Najlepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie rekrutacji na Uczelnię bez dzielenia na Wydziały. **Dziekan Wydz. Chemicznego** wyraził również chęć przyjmowania na studia nieprzyjętych z braku miejsc osób, które zdały na Akademię Medyczną.

Prof. J. Czerwonko podsumował tę koncepcję naboru: "Więcej swobody przy rekrutacji, żadnej litości w I semestrze."

Prof. M. Piekarski zaproponował formułę "Wydziałowe Komisje Rekrutacyjne mogą stosować dodatkowe kryteria (tu wymienione możliwości), jak i wyłączyć kandydata, który otrzymał ocenę mierną z...". Następnie wycofał wniosek.

Dyr. A. Kaczowski zaproponował, by sprawdzić efekty stosowanych metod rekrutacji badając wyniki studentów przyjętych w minionych latach.

Prof. Z. Kremens podkreślił, że prawdziwa selekcja studentów następuje zawsze na uczelni. Podtrzymał koncepcję odpłatności egzaminu przedwstępnego (cena umiarkowana, ok. 40 tys. zł). **JM Rektor** poddał pod głosowanie propozycję Kierownictwa Uczelni z poprawkami Komisji Senackiej ds. Dydaktyki i Spraw Studenckich i ewentualnymi poprawkami Senatowi.

Prof. J. Zwoździak dołączył się do inicjatywy dziekana M. Soroki, wyraził chęć przyjmowania na Wydz. Inżynierii Środowiska osób nieprzyjętych z powodu braku miejsc na Akademię Medyczną. W głosowaniu tajnym wniosek został przyjęty (36:9:6).

Przyjęto również w głosowaniu tajnym wniosek **prof. A. Mulaka** i

Z S E N A T U

cd ze str.3

prof. J.Czerwonki (poprawka do p.3.1): dolicza się kandydatowi na Wydziały Elektroniki i PPT 2 punkty za ukończenie klasy matematyczno - fizycznej, a 1 punkt za szkołę o profilu odpowiadającym wydziałowi.

Senat odrzucił w głosowaniu tajnym wniosek **dra A. Grzegorzcyka** o wyeliminowanie z punktacji oceny z języka polskiego (13:37:1).

W głosowaniu tajnym nad wnioskiem **prof. Z.Olszaka**, by nie dopuszczać na studia osób z oceną mierną z matematyki, odrzucono to rozwiązanie (12:38:1) na rzecz wersji zawartej w projekcie.

Przyjęto całość projektu z poprawkami (47:3:1) **Prof.Z.Kremens** przypomniał, że uprawnienia kandydujących na studia laureatów i finalistów olimpiad są określane raz na trzy lata. Ponieważ ilość organizowanych olimpiad wzrasta, a ich poziom jest różny, należy ustalić, które olimpiady i jakie wyniki są honorowane przez Uczelnię. Prorektor przedstawił tabelę obrazującą projekt "Uprawnień laureatów i finalistów olimpiad przedmiotowych ubiegających się o przyjęcie na studia w Politechnice Wrocławskiej". **Prof. J. Świątek** zgłosił uwagę redakcyjną: sformułowanie "ocena bdb" powinno być zastąpione określeniem "najwyższa" lub "celująca". **Dr hab. P.Kafarski** i **dr hab. M. Soroka** wyrazili chęć przyjmowania na studia laureatów olimpiad ekologicznych. Poprawka ta została przyjęta w głosowaniu tajnym (36:3:4).

Całość projektu z poprawką została przyjęta w głosowaniu tajnym (44:0:4).

Prof. Z.Kremens zreferował projekt dokumentu określającego "Kompetencje Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na okres rekrutacji 1994/95". **Prof. J.Świątek** nie zgodził się z brzmieniem punktu 2 projektu, że "Uczelniana Komisja Rekrutacyjna jest organem **nadrzędnym** w stosunku do Wydziałowych Komisji Rekrutacyjnych" i w związku z tym

niewłaściwe jest sformułowanie o **zatwierdzaniu** przez UKR list przyjętych na studia opublikowanych przez WKR. Należy tu mówić o prawie **wglądu** w listy. Opinia ta została poparta przez **prof. J.Zdanowskiego** i **prof. L. Martana**. Projekt z poprawkami został przyjęty jednogłośnie w głosowaniu tajnym (45:0:0).

Prof. J.Zdanowski, jako przewodniczący Komisji Senatu ds. Statutu i Regulaminów, przedstawił stanowisko tej komisji w sprawie proponowanych zmian w Ustawie o Szkolnictwie Wyższym i Ustawie o Tytule Naukowym i Stopniach Naukowych. Stwierdził on, że trudno mówić o zanalizowaniu opinii środowiska. Tylko Rada Wydziału Mechanicznego i kilku dziekanów przekazało swe stanowiska w tej sprawie. Własne stanowisko komisji ogranicza się do dyskusji z opiniami Komisji **prof. W.Findeisena**.

Inne punkty uznano za niekontrowersyjne. Stanowisko Komisji Senackiej w 2 punktach różni się od stanowisk respondentów:

- dopuszczenie doktorów do promotury przez ciąża kompetentne do habilitowania,
- określenie minimum udziału grupy profesorskiej w składzie senatu na 40%.

Dr hab. M.Soroka wyraził ubolewanie, że w analizie pominięto jego stanowisko: jest on zdania, że Ustawa o Szkolnictwie Wyższym jest zbyt dobra, wyższe uczelnie mogą się obejść bez niej. Natomiast Ustawa o Tytule i Stopniach Naukowych jest wręcz społecznie szkodliwa: z jej powodu dorośli ludzie zamiast badać naturę, wspinają się na drabinę stanowisk.

JM Rektor stwierdził, że ponieważ problem zmian na szczeblu centralnym ma być rozpatrywany na początku stycznia, pozostaje tylko przyjąć lub odrzucić przedstawione stanowisko.

W głosowaniu Senat przyjął dokument Komisji Senackiej (33:3:8).

Prof. M. Kremens udzielił odpowiedzi na interpelację **dra hab. M. Soroki** w sprawie kosztów utrzymania Centrum Szkolenia Ustawicznego: grant amerykański tak został sformułowany, że nie stwarza żadnych dodatkowych obciążeń finansowych. Zapotrzebowanie na dydaktykę jest duże, a to daje nadzieję, że CSU będzie źródłem dochodu.

JM Rektor zwrócił się z prośbą do przewodniczących Komisji Senackich, by przygotowali przewodnie tematy na najbliższe posiedzenia Senatu. Tematyka kolejnych obrad będzie dotyczyła aparatury oraz wyjazdów zagranicznych.

Prorektor ds. Ogólnych, **prof. R. Rogala** przedstawił (w związku z trwającą kampanią prasową) fakty dotyczące spółki z o.o. "Hydromet" i wypadku, który zdarzył się tam ostatnio. (Pisaliśmy o tym w "P" nr 25.) **JM Rektor** zadeklarował wolę likwidacji spółki. W prowadzonej kampanii dostrzegł aspekt pozamerytoryczny. **Dziekan M. Soroka** zauważył uboczny negatywny efekt tych zdarzeń: dziennikarze rzucili się na Wydział Chemiczny w poszukiwaniu zagrożeń czających się w laboratoriach wydziałowych.

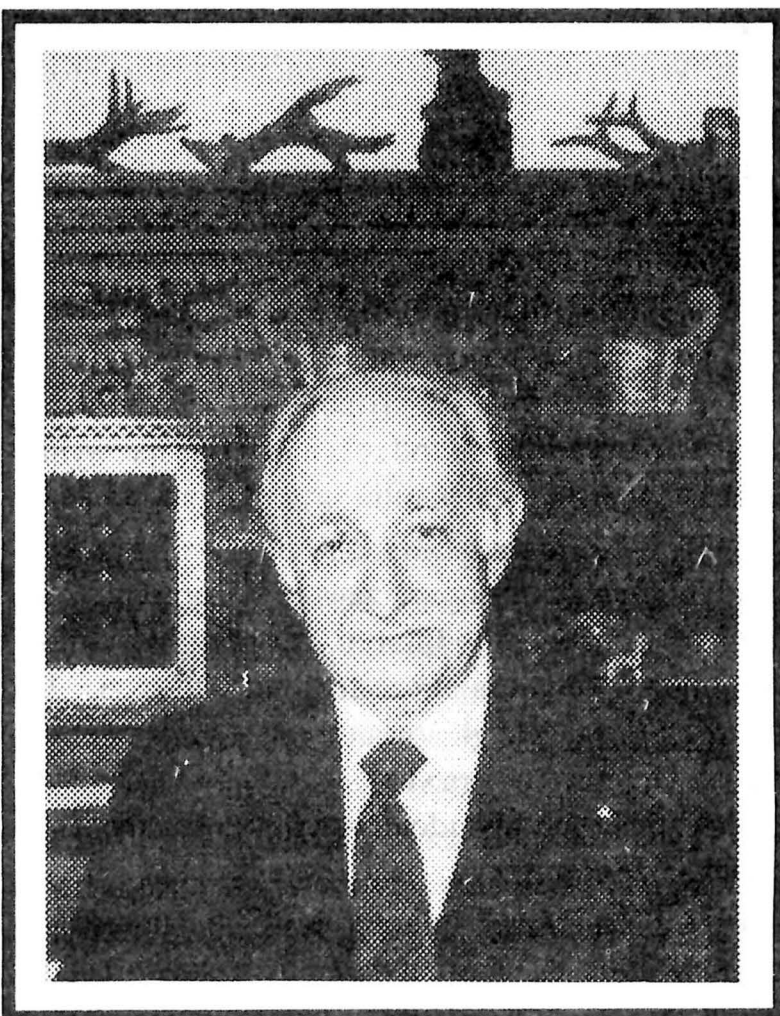
Odrębne stanowisko zaprezentowała przedstawicielka "Solidarności 80", **mgr M. Jałoszyńska**, która stwierdziła, że "...przy zakładaniu spółki należało dokonać pewnych działań z BHP...". Powiedziała, że choć nie była na miejscu wypadku, obliczyła "na podstawie programu telewizyjnego zagrożenie wybuchem". **Dr hab. M. Soroka** odpowiedział, że jego zdaniem wszystkie stosowane w omawianym procesie technologicznym substancje były niepalne i niewybuchowe. Były natomiast toksyczne, ale łatwo je zneutralizować.

Dyr. A. Kaczkowski podkreślił odpowiedzialność prawną Zarządu Spółki za wyniki zdarzenia.

Następne posiedzenie Senatu odbędzie się 20 stycznia.

(mk)

Zmarł prof. dr inż. Kazimierz Tomków

Kazimierz Tomków urodził się 27 lutego 1922 r. w Tarnopolu. Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki

Lwowskiej. Rozpoczął pracę naukową w Głównym Instytucie Górnictwa w 1945 r., a od 1950 r. był pracownikiem Politechniki Wrocławskiej, kierownikiem Zakładu Karbochemii Węgla Brunatnego w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Był czołowym polskim specjalistą w zakresie chemii węgla brunatnego. Zajmował się opracowaniem metod badawczych tych węgli i ich klasyfikacją, jak też charakterystyką chemiczną i technologiczną krajowych i zagranicznych złóż węgli brunatnych, wykorzystaniem węgla brunatnego jako surowca chemicznego, wpływem układu petrograficznego węgli brunatnych na ich właściwości, wykorzystaniem preparatów otrzymanych z węgli brunatnych w rolnictwie, zmianami właściwości i struktury węgli i ich składników grupowych w procesach karbonizacji i aktywacji, wytwarzaniem sorbentów z węgli, tworzeniem się układu kapilarnego w materiałach modelowych i w węglach, fizykochemią powierzchni węgli, procesami odgazowania, zgazowania i pirolizy.

Dorobek naukowy Zmarłego obejmuje 201 pozycji bibliograficznych. Współpracował z licznymi ośrodkami zagranicznymi (we Francji, Anglii, Niemczech i Australii). Prowadził liczne wykłady na studiach inżynierskich, magisterskich i doktoranckich.

Był członkiem Międzynarodowej Organizacji normalizacji (ISO) i członkiem polskiej delegacji na konferencjach RWPG, członkiem Komitetu Karbochemii PAN.

Został wyróżniony licznymi odznaczeniami i nagrodami.

Prof. Kazimierz Tomków przeszedł dwa lata temu na emeryturę, mimo to pracował w swojej dziedzinie.

Środowisko Akademickie utraciło cennego i szanowanego Profesora o wybitnym autorytecie naukowym.

Pogrzeb odbył się 14 stycznia 1994 r. na Cmentarzu Osobowickim. Nad grobem przemawiali ks. Stanisław Orzechowski i prof. Stefan Jasieńko.

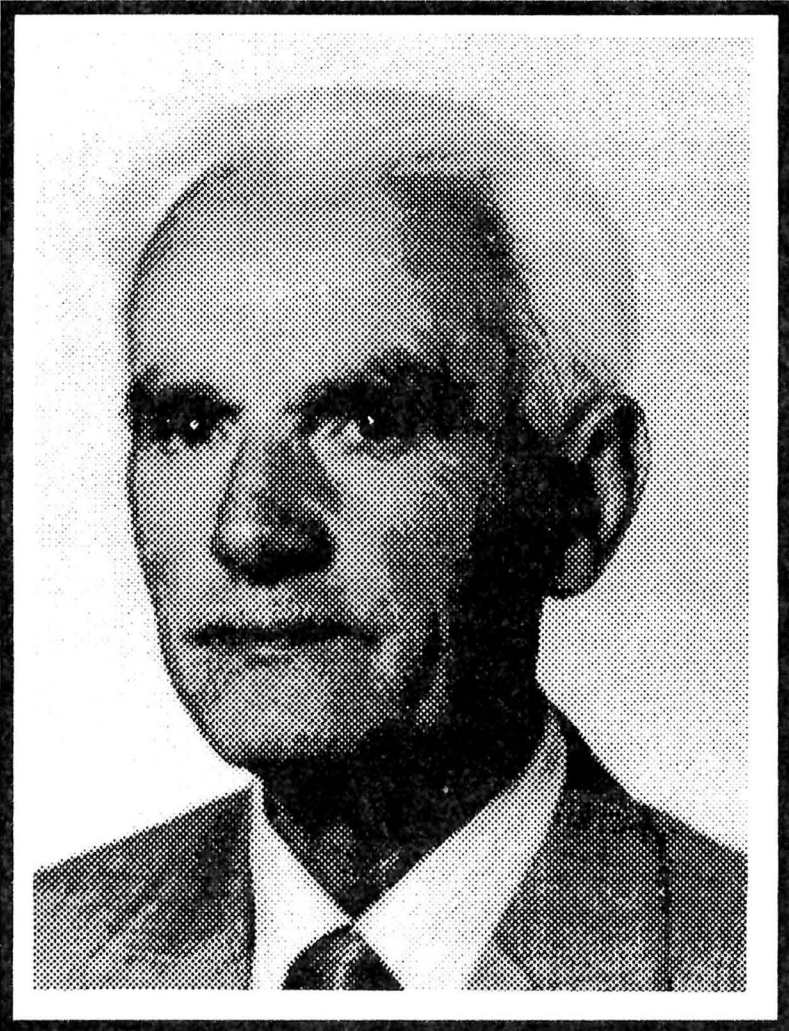
(mk)

Non omnis moriar

Profesor Marian Suski

Gdy mówi się o najwybitniejszych postaciach Politechniki Wrocławskiej, zawsze pada nazwisko profesora Mariana Suskiego. Wszyscy znali, choćby z widzenia, jego charakterystyczną postać. Szedł zawsze wyprostowany i z niezmierną uprzejmością odpowiadał na ukłony osób, których często nie znał, a dla których był żywą legendą.

Zmarł nieoczekiwanie 25 grudnia 1993 r.

Profesor Suski urodził się w 1905 roku w Kielcach w rodzinie urzędniczej. Jego młodość przypadła na szczęśliwy choć trudny okres odradzania się Polski po niewoli. W latach 1920-24 kształcił się w Korpusie Kadetów w Modlinie, gdzie podtrzymywano patriotyczne tradycje Szkoły Rycerskiej. Po maturze wstąpił do Oficerskiej Szkoły Inżynierii w Warszawie, na Wydział Łączności, który ukończył w 1927 r. Kontynuował studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej pełniąc jednocześnie funkcję dowódcy plutonu w Pułku Radiotelegraficznym w Warszawie. Po dwóch latach studiów i zdaniu egzaminu konkursowego został wysłany przez władze wojskowe na roczne studia do École Supérieure d'Électricité w Paryżu. Tamtejszy Wydział Radiotechniczny był naówczas jedyną w Europie placówką tego typu.

Po powrocie prowadził przez dwa lata wykłady w Szkole Podchorążych rezerwy w Zegrzu. W 1932 roku został przeniesiony do Biura Badań Technicznych Wojsk Łączności w Warszawie, gdzie pracował najpierw jako konstruktor, a potem jako koordynator prac nad radiostacją polową typu N2 oraz nad lotniczymi i czołgowymi stacjami pokładowymi. Radiostacja N2 okazała się najlepszą konstrukcją tego typu w Europie do końca II Wojny Światowej.

Studia i praca nie były jedynymi zainteresowaniami Mariana Suskiego. Już w korpusie Kadetów zaczął uprawiać sport. Odnosił sukcesy w szermierce, a w latach 1929 - 1939 był członkiem kadry narodowej. Brał udział w dwóch olimpiadach: w latach 1932 i 1936. Na pierwszej z nich, w Los Angeles jego drużyna zdobyła brązowy medal w szabli, a Marian Suski otrzymał za znaczący udział w tym zwycięstwie Srebrny Krzyż Zasługi. Następna olimpiada była dla niego znaczącym przeżyciem, gdyż atmosfera w Berlinie po dojściu Hitlera do władzy była wroga Polakom i zapowiadała nadejście wojny.

Kapitan Marian Suski otrzymał w 1938 r. dyplom ukończenia studiów magisterskich w zakresie prą-

dów słabych. W chwili wybuchu wojny był on wojskowym pracownikiem Państwowego Instytutu Telekomunikacji. Dowództwo Obrony Warszawy gwałtownie poszukiwało ludzi, którzy mogliby uruchomić opuszczoną przez ewakuowaną ekipę rozgłośnie radiową. Trzech inżynierów z PIT: Suski, Ryżko i Fijałkowski zdołało uruchomić radiostację, a Marian Suski został oficerem ds. radiowych w Szefostwie Łączności DOW. Za tę działalność otrzymał Krzyż Walecznych. Polska rozgłośnia po kapitulacji Warszawy musiała być przekazana w niemieckie ręce, a kpt. Suski uczestniczył w tej czynności. Znalazł się w niewoli. Przebywał w oflagach w Königstein i Murnau. Wraz ze znajdującymi się tam znanymi (już wówczas lub później) naukowcami: Opolskim, Szukalskim, Zonnem i Węglarzem, prowadził wykłady z matematyki, fizyki, elektrotechniki i radiotechniki. W 1942 r. zdołał zmontować odbiornik radiowy, który służył aż do wyzwolenia do odbioru komunikatów alianckich. Były one przepisywane i rozprawdane po obozie. Historyczny odbiornik znajduje się obecnie w muzeum im. gen. W. Sikorskiego w Londynie. Od chwili wyzwolenia obozu w Murnau (w kwietniu 45 r.) Marian Suski był przydzielony do Sztabu II Korpusu Polskich Sił Zbrojnych we Włoszech, gdzie pełnił funkcję kierownika napraw i konserwacji sprzętu radiowego Korpusu, ale już w styczniu 46 r. zwołał się na własną prośbę a w lutym udał się do Polski.

Jego warszawskie mieszkanie leżało w gruzach, zdecydował się więc wyjechać na Śląsk, gdzie w latach 1946-1947 pełnił funkcję delegata Zjednoczenia Przemysłu Radiotechnicznego, a następnie dyrektora Fabryki Odbiorników Radiowych w Dzierżoniowie (obecna Diora).

W końcu roku przeniósł się na Politechnikę Wrocławską. Początkowo był zatrudniony jako adiunkt w Katedrach Fizyki i Radiotechniki, a po utworzeniu w 1951 r. Wydziału Łączności został zastępcą profesora. W 1952 r. został kierownikiem Katedry podstaw Telekomunikacji, którą kierował do 1968 roku, kiedy to został kierownikiem Zakładu Techniki Mikrofalowej.

W 1955 r. na podstawie przedstawionej rozprawy otrzymał stopień kandydata nauk, w 1959 r. został profesorem nadzwyczajnym, a w 1974 r. - profesorem zwyczajnym.

W pracy zawodowej zajmował się teorią obwodów elektrycznych, teorią pola magnetycznego oraz teorią i techniką mikrofalową. W latach 1956 - 76 rozwinął badania nad rejestracją i wykorzystaniem zjawiska elektronowego rezonansu paramagnetycznego i magnetycznego rezonansu jądrowego. Zespół pod Jego kierunkiem jako pierwszy w Polsce podjął prace badawczo - konstrukcyjne w zakresie spektrometrii elektronowego rezonansu paramagnetyczne-

go. W toku tych prac zbudowano serię spektrometrów ERP.

Opublikował 40 prac naukowych, artykułów popularnonaukowych, skryptów i raportów oraz 1 podręcznik akademicki. Był promotorem 15 przewodów doktorskich, opracował liczne recenzje rozpraw doktorskich i habilitacyjnych. Wychował liczną kadre inżynierów i pracowników naukowych.

W latach 1960 do 1971 pełnił trudną funkcję seniora budowy nowych budynków dla Wydziału Łączności (Elektroniki).

Profesor Marian Suski nie zrezygnował z działalności sportowej. W latach powojennych organizował sport szermierczy we Wrocławiu, jeszcze w 1951 r. zdobył mistrzostwo Polski w szabli jako członek sekcji szermierczej AZS. W latach 1948 - 1960 pełnił kilkakrotnie funkcję przewodniczącego Wrocławskiego Oddziału Polskiego Związku Szermierczego. Za działalność w dziedzinie sportu otrzymał Złote Odznaki i "Za zasługi dla PKOl" oraz medal "Kalos Kagathos".

Liczni Wrocławianie znali Profesora Suskiego nie od strony Jego pracy zawodowej, ale w związku z Jego aktywnością społeczną. Działał w Klubie Inteligencji Katolickiej, w latach 1957-1965 był jego przewodniczącym. Współtworzył Towarzystwo Przyjaciół KUL-u, działał w Radzie Parafialnej. Otrzymał za swoją działalność odznaczenie papieskie "Pro Ecclesia et Beatificie". Bez ostentacji wspierał finansowo liczne inicjatywy harytatywne. Jego autorytet moralny był powszechnie uznawany. Był proszony o pomoc w trudnych i niewdzięcznych zadaniach. Mimo poważnego wieku nie odmówił udziału w pięcioosobowej manifestacji, która była elementem akcji mającej na celu uwolnienie Władysława Frasyniuka. (Efektem aresztowania Profesora wraz o. Ludwikiem Wiśniewskim oraz panami Falkiewiczem, Siepsiakiem i Wójcikiem była atrakcyjna dyskusja na tematy filozoficzne na kolegium karno-administracyjnym i ... skazanie wszystkich na grzywny.)

W 1976 roku Profesor Suski przeszedł na emeryturę. Nadal jednak był aktywny zawodowo, interesował się przygotowywanymi habilitacjami, zajmował się też problematyką odpowiedzialności moralnej uczonych. Był dla bardzo wielu ludzi wzorem i odniesieniem, stanowił żywy dowód, że nawet w trudnych czasach można zachować godność i szacunek otoczenia.

Śmierć Profesora Suskiego uświadomiła nam, jak ważne i potrzebne są realizowane przez Niego wartości. Pociężający może być fakt, że ciągle jeszcze są w cenie. Pamięć o Nim pozwoli je utrwać.

M.Suski "Życiorys";

M.Piekarski "80-lecie urodzin prof. M. Suskiego", Przegląd Telekomunikacyjny 12/1985.

Zasady rekrutacji kandydatów na studia w Politechnice Wrocławskiej w roku akademickim 1994/95

Dokument przyjęty przez Senat Politechniki Wrocławskiej w dniu 23 grudnia 1993 roku.

Zasady rekrutacji określają warunki przyjęcia na studia:

- dzienne magisterskie, dzienne inżynierskie, studium techniczne,
- zaoczne inżynierskie, uzupełniające magisterskie.

Politechnika Wroclawska prowadzi również studia doktoranckie. Zasady przyjęć na te studia określają odrębne przepisy.

1. Zasady ogólne

Podstawą decyzji o przyjęciu na studia w Politechnice Wrocławskiej na wszystkie poziomy nauczania (z wyjątkiem studiów doktoranckich) w roku akademickim 1994/95 jest zasadniczo konkurs ocen, uzyskanych przez kandydata z określonych przedmiotów kwalifikacyjnych. Wyjątek stanowi Wydział Architektury, gdzie warunkiem koniecznym przystąpienia do konkursu ocen jest zdanie egzaminu wstępnego z rysunku odręcznego.

2. Warunki formalne

2.1 Kandydaci na studia dzienne składają następujące dokumenty:

- oryginał świadectwa dojrzałości,
- podanie o przyjęcie na studia z określeniem wybranego wydziału i kierunku studiów (wymienić 3 kierunki ze wskazaniem swoich preferencji),
- potwierdzenie wniesienia opłaty administracyjnej (wysokość opłaty i numer konta zostaną podane w terminie późniejszym),
- 4 fotografie.

2.2 Kandydaci na studia zaoczne inżynierskie oraz uzupełniające magisterskie składają następujące dokumenty:

- oryginał świadectwa dojrzałości,
- podanie o przyjęcie na studia z określeniem wybranego wydziału i kierunku studiów,
- odpis dyplomu inżyniera (dotyczy wyłącznie uzupełniających studiów magisterskich),
- 3 fotografie.

3. Kryteria rekrutacyjne

3.1 Podstawą decyzji o przyjęciu na wszystkie wydziały (poza Wydziałem Architektury (patrz p.3.3) oraz Wydziałami Elektroniki i Podstawowych Problemów Techniki (patrz p.3.4)) jest suma ocen kandydata z następujących przedmiotów:

- średnia z języka polskiego i języka obcego,
- matematyka,
- fizyka.

Suma ta musi przekroczyć wartość progową, określoną dla każdego Wydziału przez Wydziałową Komisję Rekrutacyjną, na podstawie liczby otrzymanych zgłoszeń i limitu przyjęć na Wydział.

W przypadku potrzeby dodatkowej klasyfikacji kandydatów Wydziałowe Komisje Rekrutacyjne mogą zastosować jako kryterium dodatkowe fakt ukończenia szkoły średniej w klasie o profilu matematyczno-fizycznym lub ukończenia szkoły o profilu odpowiadającym wydziałowi.

Uwaga: Przez ocenę z danego przedmiotu rozumie się ocenę uzyskaną przez kandydata:

- na maturze (jeśli był to egzamin pisemny i ustny to średnia tych ocen) lub na świadectwie dojrzałości z ostatniej klasy (jeśli nie był to przedmiot zdawany na maturze),
- na dobrowolnym (odpłatnym) przedwstępnym egzaminie kwalifikacyjnym organizowanym przez Politechnikę Wrocławską, jeśli kandydat zdecydował się do niego przystąpić (patrz p.3.2).

Lepsza z dwóch powyższych ocen podlega kwalifikacji.

3.2 Kandydaci, którzy uznali, że oceny na świadectwie dojrzałości nie gwarantują przyjęcia na wybrany kierunek studiów, mogą przystąpić do **odpłatnego, przedwstępnego egzaminu kwalifikacyjnego**, z jednego lub kilku przedmiotów decydujących o przyjęciu na studia (z wyjątkiem języka polskiego). Egzaminy odbędą się w dniu **4-5 lipca 1994r.** Warunkiem przystąpienia do egzaminu kwalifikacyjnego jest **złożenie dokumentów do dnia 25 czerwca 1994 roku**, deklaracji pisemnej o przystąpieniu do egzaminu i dokumentu potwierdzającego wniesienie opłaty za egzamin. (Wysokość opłat zostanie określona w terminie późniejszym).

3.3 Warunkiem koniecznym przyjęcia na Wydział Architektury jest zdanie egzaminu z rysunku odręcznego. Ocena z egzaminu z rysunku odręcznego wchodzi do kwalifikacji, określonej w p. 3.1 jako dodatkowa ocena, z mnożnikiem równym 3.

3.4 Wydziały Elektroniki i Podstawowych Problemów Techniki, za ukończenie szkoły średniej o profilu matematyczno-fizycznym doliczają dwa punkty, a szkoły o profilu odpowiadającym wydziałowi - jeden punkt.

3.5 Warunki przyjęć na studia laureatów wybranych olimpiad określone są odrębną uchwałą Senatu.

3.6 Słuchacze Studium Talent, po pozytywnym jego zakończeniu, mogą być przyjmowani wyłącznie na kierunki Wydziału Podstawowych Problemów Techniki, poza przyjętą procedurą. Kandydaci, którzy zdali egzamin na akademie medyczne i nie zostali przyjęci z braku miejsc, mogą być przyjęci na Wydział Chemiczny lub Inżynierii Środowiska, poza przyjętą procedurą.

Rozmowa z prof. Jerzym Świątkiem,

dziekanem Wydziału Informatyki i Zarządzania, przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Dydaktyki i Spraw Studenckich.

Wiedza kosztuje

- Jest Pan ze względu na swoje liczne funkcje dobrze zorientowany w problematyce dydaktycznej i zagadnieniach rekrutacji na studia. Jaki jest Pański pogląd na sposób przyjmowania studentów?

- Nasza Komisja Senacka stanęła na stanowisku, że ze względu na zróżnicowany poziom wymogów w różnych szkołach średnich należy wprowadzić egzamin przedwstępny. Dzięki temu ocena ze świadectwa maturalnego nie zamyka drogi do studiów, co jest tym ważniejsze, że wiele ocen na świadectwie maturalnym nie jest wynikiem egzaminu. Osobiście sądzę, że najlepiej byłoby przyjmować kandydatów na uczelnię, a dopiero potem rozdzielać na wydziały. Realizacja takiej koncepcji napotyka na trudności formalne, ale można potraktować to przez analogię do podziału na specjalności. Po zakończeniu pierwszego semestru odbywałaby się kwalifikacja na poszczególne wydziały, przy czym decydowałyby z jednej strony uzyskane stopnie, a z drugiej - popularność kierunku. Ciekawe, że młodzi ludzie krytykują tę koncepcję, gdyż zdając na studia chcieliby mieć zapewniony wybrany kierunek studiów, choćby nie odpowiadał ich możliwościom. Egzamin wstępny jest dosyć przypadkowy. Najlepszych (np. laureatów olimpiad) i tak się z niego zwalnia. Wydziały przyjmujące ich zyskują podwójnie, bo im lepsi kandydaci, tym mniejsza ich liczba odpada w czasie studiów. Z punktu widzenia wydziału, właściwym działaniem byłoby zachęcanie dobrych kandydatów atrakcyjnymi specjalnościami.

- Tu trafiamy na problem swobody tworzenia programów i rozliczania dydaktyki.

- Dotąd mieliśmy do czynienia z błędem regulacji: zajęcia dydaktyczne były zlecane przez kierownika, rozliczane przez dziekana, a płacił za nie rektor. Kierownik zespołu powinien oczywiście dbać o rozwój swojej placówki. Odpowiada on za inny aspekt problemu niż rektor, który musi znaleźć pieniądze na zapłacenie. Sposób rozliczania dydaktyki nie powinien być zbyt szczegółowy. W sztywnym systemie ludzie ustawiają się konformistycznie do wymogów. Należałoby wprowadzić tu działania koordynujące. Można by np. rozdysponować pieniądze na wydziały nie dopuszczając jednocześnie do rozdrobnienia zajęć lub zmiany profilu wydziału. Najprostszym zabiegiem jest określenie proporcji zajęć aktywnych do nieaktywnych. Jeżeli wydział będzie rozważnie dysponował swoimi funduszami na dydaktykę, może zachować unikalne, mniej opłacalne specjalizacje.

- Co Pan sądzi o proponowanej punktacji przy rekrutacji?

- Dużo zależy tu od ilości chętnych. Jeżeli nie jest ich zbyt wielu, i tak zostaną przyjęci. Natomiast nasz wydział cieszy się obecnie dużą popularnością. Zgłasza się 150 osób z oceną bardzo dobrą czy celującą i musimy spośród nich wybierać. Stosuje się pojęcie "piątka ze wskazaniem", czyli premiowanie ukończenia klasy o profilu matematyczno-fizycznym. Rozważany jest też ranking szkół, ale uważam go za mało wiarygodny. Punktacja szkół dotyczy głównie Wrocławia, nic nie można powiedzieć o szkołach z odległych miejscowości, zwłaszcza spoza województwa wrocławskiego.

- Pan Janusz Korwin Mikke w skali ogólnopolskiej, a pan dziekan Soroka na szczeblu naszej Uczelni przypominają nierzadko, że nauczanie podlega również prawom ekonomicznym. Jak Pan to widzi?

- W obecnej rzeczywistości nauczanie jest nadal rozdawnictwem. Za wszystko płaci podatnik. My próbujemy rozsądnie dysponować tym majątkiem, ale nie daje to takiej satysfakcji, jak udana transakcja na wolnym rynku. Zrobienie normalnego businessu miałoby sens, a nawet pewien urok. Pewien pogląd na zapotrzebowanie na wiedzę daje popularność studiów podyplomowych. Nie starczy nam kadry na obsłużenie wszystkich (jeśli nie ma się to odbywać kosztem studiów dziennych). Musimy więc zmienić sposób myślenia i powiedzieć: wiedza kosztuje. Trzeba ją też zdobywać ustawicznie, np. obecnie wielu inżynierów doksztalca się w zarządzaniu.

- Skoro jednak student będzie naszym klientem, musimy umieć odpowiedzieć na jego zapotrzebowanie.

- Proces kształcenia może być przyrównany do procesu produkcyjnego. Naszym wyrobem jest wiedza studenta o określonej specjalności dyplomowania. Przechodzi on przez kursy obowiązkowe i wybieralne. Zajęcia to nasze gniazda produkcyjne, egzaminy - to kontrola jakości. Nasza "produkcja" powinna być możliwie uniwersalna. Wyposażamy więc studenta, oprócz podstawowego zasobu wiedzy nabywanego w standardowym procesie, w "część elastyczną", tj. informacje zaspokajające jego oczekiwania, które mogą np. zależeć od jego planów zawodowych. To jest trudniejsze, bo zależy od mody albo zmian w technologii. Zwłaszcza w obecnym stanie polskiej gospodarki jest zbyt wiele niewiadomych.

- Czy zagadnienia doboru programu znajdują rozwiązanie w regulaminie studiów?

- W jakimś stopniu - tak. Ale sprawa regulaminu studiów to problem zwiększenia odpowiedzialności studenta za własne wykształcenie. Musi on podejmować samodzielne decyzje co do programu i brać odpowiedzialność za swoją przyszłość. Aby to umożliwić, trzeba usprawnić jego samodzielne funkcjonowanie na uczelni. Dla kadry kierowniczej, dziekanów, dyrektorów instytutów i innych osób odpowiedzialnych oznacza to więcej pracy organizacyjnej. Doświadczenie pokazuje, że nie wszystkim do końca udało się przekazać reguły gry. Studenci niejednokrotnie przejawiają brak bezinteresownego zaangażowania. Możliwe, że niektórzy będą raczej nastawieni na ułatwianie sobie studiów przez dobieranie łatwiejszych kursów. Z drugiej strony obserwujemy chęć poszerzania wiedzy. Np. studenci wystąpili z inicjatywą zorganizowania zajęć na temat sieci komputerowych.

- Jaką rolę pełni opiekun toku studiów? Czy może indywidualizować dobór zajęć pod kątem możliwości studenta?

- Były próby stopniowania minimów programowych, ale to się nie sprawdziło. Tutor nie sprawdza wyników. Niemniej jego rola jest ogromnie ważna - on przeprowadza studenta przez studia. Jego zadaniem jest przedyskutowanie konkretnych zainteresowań, przedstawienie istniejącego i powstającego rynku pracy, katalogu kursów. Trzeba przy tym umieć oderwać się od swojej własnej specjalizacji. Konieczne jest też umożliwienie studentowi podejmowania decyzji. Inżynier odpowiada za siebie i powierzony sobie odcinek pracy. Student w czasie pobytu na uczelni musi nauczyć się brać odpowiedzialność za własne wykształcenie. To też jest wiedza, którą należy opanować.

- Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiała Maria Kisza

Jerzy Biezuński

Nowy model zajęć wychowania fizycznego

Podejmująca studia młodzież, niestety w zdecydowanej większości, nie ma ukształtowanych nawyków do systematycznego i samodzielnego uprawiania ćwiczeń fizycznych. Jej stan zdrowotny stale pogarsza się. Również poziom sprawności fizycznej i wydolności, wykazują tendencje spadkowe. Pojawiły się również sygnały, zarówno wśród części studentów jak i pracowników nie tylko naszej Uczelni, że obowiązkowe wychowanie fizyczne jest zbędne i w najlepszym razie powinno znaleźć się w grupie zajęć nieobowiązkowych. W tej sytuacji zdecydowaliśmy się na przeprowadzenie eksperymentu wprowadzając nowy model odbywania zajęć z wychowania fizycznego.

Przygotowując zmiany zwróciliśmy uwagę na następujące negatywne zjawiska występujące w dotychczasowym systemie, które naszym zdaniem można w warunkach Politechniki Wrocławskiej wyeliminować:

1. Zbyt wąska oferta zajęć, ograniczająca się do kilku dyscyplin nie satysfakcjonująca zdecydowanej większości młodzieży.
2. Nie liczenie się z zainteresowaniami studentów, którzy nie mając wyboru, zmuszeni są uczestniczyć w zajęciach wg. przynależności do roku, wydziału, grupy dziekańskiej. Dobór ćwiczących jest w takim przypadku czysto losowy.
3. Brak możliwości wyboru dogodnego terminu odbywania zajęć, rodzaju zajęć a także prowadzącego.
4. Nauczyciele często prowadzą zajęcia niezgodnie ze swoją specjalizacją, ponieważ przy układaniu planu preferuje się dogodne dla wykładowcy terminy, np. jeden lub dwa dni wolne w tygodniu.

Aby sprostac oczekiwaniom młodzieży, przeprowadziliśmy w semestrze zimowym 90/91 ankietę wśród 2200 studentów. Wyniki ankiety wykazały, że:

1. Młodzież stawia wychowanie fizyczne na istotnym miejscu w swojej liście potrzeb i zainteresowań - 82,4 % ankietowanych.
2. Przeważająca część młodzieży (ok. 68%) uważa, że przeprowadzane testy sprawności fizycznej nie wpływają mobilizująco i nie pobudzają do pracy nad sobą.
3. Ankietowani opowiedzieli się za grupami o tych samych zainteresowaniach bez względu na rok studiów czy też wydział.
4. Prawie połowa ankietowanych uważała, że przyczyną ich niezadowolenia była dotychczasowa organizacja nie uwzględniająca czasu i miejsca odbywania zajęć oraz zainteresowań studentów. Przed rozpoczęciem semestru przedstawiliśmy szeroką ofertę zajęć ruchowych. Odpowiedziano nam, które z zaproponowanych form i w jakiej ilości pożądane są przez studentów. Dysponując wystarczającą bazą własną i wynajmując obiekty specjalistyczne, przy pełnej akceptacji kadry wykładowców byliśmy w stanie (jak okazało się później) w ok. 80% dostosować zajęcia do oczekiwań studentów.

Począwszy od semestru letniego 90/91 studenci naszej Uczelni bez względu na rok, wydział, grupę dziekańską mogli wybrać:

- a) dowolny rodzaj zajęć oferowany spośród 22 "dyscyplin",
- b) dogodny termin - niekolidujący z innymi zajęciami i oso-

bistymi planami (student planował w samodzielnie, znając już swój rozkład zajęć z innych przedmiotów),

- c) możliwość uczęszczania na zajęcia bez ograniczeń godzinowych (9% studentów uczęszczało częściej niż 1 raz w tygodniu).

Po wprowadzeniu nowego systemu okazało się, że zajęcia odbywały się w prawie jednorodnych grupach ku zadowoleniu studentów i nauczycieli. Wykładowcy prowadzili zajęcia prawie wyłącznie z tych "dyscyplin", które zadeklarowali w swojej indywidualnej ofercie, której celem było zebranie informacji dotyczących specjalizacji zawodowych pracowników Studium.

Wykorzystując cały wachlarz specjalizacji powołano do życia zespoły tematyczne, na czele których stanęli tzw. kierownicy zespołów - funkcja nie etatowa - oni byli odpowiedzialni za dobór nauczyciela do poszczególnych zajęć.

O słuszności naszych posunięć przekonały nas wyniki ankiety przeprowadzonej na zakończenie roku akademickiego 90/91. Prawie 80% studentów uważało, że wybrany rodzaj zajęć spełnił ich oczekiwania. Niezadowoleni nie potrafili najczęściej sprecyzować przyczyn niezadowolenia, 72% ankietowanych uznało, że zajęcia były pod względem treści i organizacji atrakcyjne. Biorąc pod uwagę pozytywne wyniki ankiety zdecydowaliśmy, że eksperyment należy kontynuować. Przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego (1991/92) dokonaliśmy pewnych niezbędnych zmian i korekt, np. zwiększyliśmy ilość oferowanych dyscyplin, zatrudniliśmy na umowę - zlecenie specjalistów, których nie było w naszym gronie (trener karate, tai-chi, aikido). Skomputeryzowaliśmy system zaliczania.

Na zakończenie semestru zimowego 91/92 przeprowadzono jeszcze raz ankietę, aby zasięgnąć opinii na temat nowego modelu odbywania zajęć. W ankiecie udział wzięło ok. 2000 studentów wszystkich wydziałów (załącznik nr 4). Okazało się, że dokonany wybór spełnił oczekiwania u 85% studentów, 8% dało odpowiedź negatywną, a 7% nie potrafiło sprecyzować przyczyn swojego niezadowolenia. 80% studentów uważało, że zajęcia były atrakcyjne (w poprzedniej ankiecie 72%).

Rozpoczynając rok akademicki 92/93 przedstawiliśmy naszym studentom kursy obejmujące 30 "dyscyplin sportowych": aikido, judo, karate, samoobrona, tai-chi, aerobic, callanetics, jeździectwo, jogging, kulturystyka, i.a, stretching, taniec towarzyski, turystyka rowerowa, zaprawa narciarska, pletwonurkowanie, nauka i doskonalenie pływania, ratownictwo wodne, wioślarstwo, badminton, golf, piłka siatkowa, tenis stołowy, tenis ziemny, koszykówka, piłka nożna, piłka ręczna, zajęcia dla osób o obniżonej sprawności fizycznej. Wyniki ankiety (przedstawionej niżej) przeprowadzonej na zakończenie roku akademickiego wśród reprezentatywnej grupy studentów, odbywających obowiązkowe zajęcia z wychowania fizycznego, przekonały nas o słuszności naszych posunięć.

Wprowadzając nowy model odbywania zajęć nie "odkryliśmy Ameryki". Skorzystaliśmy z doświadczeń wyższych uczelni Belgii, Holandii, Niemiec, z którymi utrzymywaliśmy liczne kontakty sportowe. Nie twierdzimy również, że taki system jest możliwy do wprowadzenia we wszystkich wyższych uczelniach. Zdajemy sobie sprawę, że na przeszkodzie stoją takie czynniki jak chociażby brak funduszy, obiektów, brak zainteresowania sprawami kultury fizycznej władz uczelni, opory ze strony niektórych pracowników SWFiS przyzwyczajonych od lat do tego samego stylu pracy.

Wyniki ankiety na temat wychowania fizycznego przedstawiamy obok.

Ankieta wypełniła reprezentatywna grupa studentów uczęszczająca na zajęcia z wychowania fizycznego w semestrze letnim roku akademickiego 1992/93.

1. Czy Twoim zdaniem wychowanie fizyczne powinno znaleźć się w grupie kursów obowiązkowych?

TAK - 80.6%
NIE - 14.6%
NIE WIEM - 4.8%

2. Jeżeli na pierwsze pytanie odpowiedziałeś "TAK", to ile semestrów w.f-u powinien obowiązkowo zaliczyć student Politechniki ?

I -
II -
III - 2.3%
IV - 20.6%
V - 2.2%
VI - 34.8%
VII - 1.7%
VIII - 23.5%
IX -
X - 14.9%

3. Czy forma zapisów na zajęcia z w.f-u była klarowna i pozwoliła Tobie szybko wybrać rodzaj zajęć i termin ?

TAK - 75.9%

NIE - 16.2%

NIE WIEM - 7.9%

4. Czy wybrany rodzaj zajęć spełnił Twoje oczekiwania ?

TAK - 85.9%

NIE - 6.3%

NIE WIEM - 7.8%

5. Jeżeli na poprzednie pytanie odpowiedziałeś "NIE" to wpłynęło na to

TY SAM - 22%

PROWADZĄCY ZAJĘCIA - 11.1%

ZMIANY PLANU dokonywane przez:

- SWFiS - 16.6%

- INNE JEDNOSTKI - 22%

NIE WIEM - 27.8%

INNE (wymień): - 5.5%

6. Zajęcia na które uczęszczałeś były :

ATRAKCYJNE - 67.4%

PRZECIĘTNE - 28.1%

NUDNE - 0.4%

NIE WIEM - 4%

mgr J. Biezuński jest st. wykładowcą i kierownikiem Studium WFiS na Politechnice Wrocławskiej.

ciąg dalszy ze strony 6

3.7 Kwalifikacji na studia zaoczne dokonują Wydziałowe Komisje Rekrutacyjne:

- na studia inżynierskie według zasad przyjętych dla studiów dziennych,
- na uzupełniające studia magisterskie na podstawie oceny na dyplomie studiów inżynierskich. Jako dodatkowe kryterium Wydziałowa Komisja Rekrutacyjna może przyjąć kierunek ukończonych studiów inżynierskich.

4. Terminy i procedura

4.1 Decyzje o przyjęciu na studia podejmuje Wydziałowe Komisje Rekrutacyjne.

4.2 Limity przyjęć na poszczególne wydziały proponuje uchwałą - Rada Wydziału, na podstawie własnych możliwości kadrowych i lokalowych, a zatwierdza Senat na podstawie możliwości kadrowych i lokalowych jednostek oferujących przedmioty wchodzące do pakietu minimum programowego dla całej uczelni. Limity mogą zostać przekroczone maksymalnie o 10 %.

4.3 Rekrutacja na wydziały prowadzona jest na określone kierunki studiów, wskazane jako preferowane przez kandydata.

4.4 Dokumenty przyjmują sekretariaty wydziałów:

na studia dzienne do dnia 25 czerwca 1994 roku,

na studia zaoczne do dnia 5 września 1994 roku.

Termin składania podań na Wydział Architektury upływa **15 czerwca 1994 roku.**

Dokumenty osób deklarujących chęć przystąpienia do egzaminu przedwstępnego winny być przesłane z Wydziału do Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej.

4.5 Egzamin z rysunku odręcznego przeprowadza Komisja Rekrutacyjna Wydziału Architektury w dniach **27-28 czerwca 1994 roku.**

4.6 **Przedwstępne egzaminy kwalifikacyjne** organizuje Uczelniana Komisja Rekrutacyjna w dniach **4-5 lipca 1994 roku.**

4.7 Po zakończeniu kwalifikacji Wydziałowe Komisje Rekrutacyjne publikują listy kandydatów na kierunki studiów, wraz z punktacją, oraz **listy przyjętych w terminie do 15 lipca 1994r.**

4.8 Kandydaci, którzy nie zostali przyjęci na wybrany kierunek studiów, podlegają **ponownej kwalifikacji na kierunki studiów, na których pozostały wolne miejsca.** Termin zakończenia dodatkowej kwalifikacji upływa **22 lipca 1994r.**

4.9 Przewiduje się **dodatkową rekrutację we wrześniu**, w przypadku nie wypełnienia limitów.

4.10 Propozycje list zakwalifikowanych osób winny być przesłane przez Komisje Wydziałowe do Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej przed ich opublikowaniem.

5. Informacje dodatkowe

5.1 Od roku akademickiego 1994/95 w Politechnice Wrocławskiej obowiązywać będzie **częściowa odpłatność za powtarzanie zajęć dydaktycznych na studiach dziennych**, jeśli nastąpi to wskutek niedostatecznych postępów w nauce. Szczegółowe zasady odpłatności zostaną uregulowane odrębnymi przepisami.

5.2 **Studia zaoczne są częściowo odpłatne.** Wysokość opłaty za pierwszy semestr studiów zostanie ogłoszona w terminie do dnia 31 maja 1994 roku. Opłaty należy wносить od 15 do 30 września 1994 roku, po uprzednim podpisaniu w sekretariacie odpowiedniego wydziału stosownej umowy, precyzującej szczegółowo warunki odpłatności. Egzemplarz podpisanej umowy kandydat otrzyma po okazaniu dowodu wpłaty. Warunkiem uruchomienia kierunku studiów jest zakwalifikowanie się liczby uczestników, równej co najmniej grupie studenckiej.

5.3 Nad przestrzeganiem przyjętych zasad rekrutacji będzie czuwać Uczelniana Komisja Rekrutacyjna, zgodnie z kompetencjami ustalonymi przez Senat. Uczelniana Komisja Rekrutacyjna rozpatruje również indywidualne odwołania od decyzji Komisji Wydziałowych. Decyzje w tej sprawie podejmuje Rektor zgodnie z wnioskiem Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Decyzja Rektora jest ostateczna.

Pierwsze ogólnopolskie seminarium na temat kształcenia ustawicznego inżynierów

Kształcenie ustawiczne

W związku z uzyskaniem przez Politechnikę Wrocławską funduszy z amerykańskiego grantu na utworzenie Centrum Szkolenia Ustawicznego, pada wiele pytań o sens takiej inicjatywy. Okazuje się jednak, że konieczność stałego uzupełniania wiedzy i doskonalenia umiejętności, wynikająca z nieustannego rozwoju nauki, postępu technicznego oraz z towarzyszących im przemian społecznych skłania liczne środowiska do podobnych działań. Zmienia się rynek pracy i zaplecze techniczne. Znajduje to odzwierciedlenie w memorandum Komisji Wspólnot Europejskich w sprawie kształcenia na obszarze zintegrowanej Europy: "W całokształcie wysiłku państw i społeczeństw w procesie kształcenia 60% środków (w jednostkach porównywalnych) stanowić będzie kształcenie ustawiczne.

Systemy kształcenia ustawicznego w dziedzinie techniki mogą obejmować zarówno poszczególne przedsiębiorstwa, jak i placówki oświatowe, w tym szkoły wyższe. Idea współpracy między różnymi podmiotami prowadzącymi kształcenie ustawiczne sprawiła, że powstało Porozumienie Uczelni Technicznych o Współpracy w Dziedzinie Kształcenia Ustawicznego (UTKU). Jego celem jest wymiana informacji, utworzenie wspólnego banku nauczycieli, wspólna promocja i informacja zewnętrzna, wspólnie organizowane kursy itp. Istotnym punktem działania jest współpraca zagraniczna między związkami podmiotów polskich ze związkami podmiotów zagranicznych.

Do UTKU należy obecnie 11 uczelni: Politechnika Świętokrzyska, Politechnika Łódzka, WAT, Politechnika Śląska, Politechnika Częstochowska, Politechnika Gdańska, Politechnika Poznańska, WSP w Opolu, Politechnika Szczecińska, AGH i Politechnika Warszawska.

Jest to inicjatywa oddolna, otwarta, działająca na zasadach wspólnoty zainteresowań i interesów. Mogą się w niej znaleźć nie tylko wyższe uczelnie techniczne, ale również przedstawiciele innych instytucji i organizacji, zwłaszcza tak naturalnych partnerów, jak FSNT NOT, organizacje przedsiębiorstw przemysłowych i in. Porozumienie może w przyszłości przekształcić się w stowarzyszenie (np. jako członek IACEE).

Z analizy zadań instytucji kształcenia ustawicznego (specyficzni adresaci, potrzeba udostępniania najnowszych osiągnięć, efektywność finansowa, konkurencyjność ofert kształcenia) wynika wniosek: kształceniem ustawicznym powinny zajmować się wyspecjalizowane jednostki (lub zespoły) z wyspecjalizowaną kadrą organizatorską i metodyczną i z siecią ekspertów (prowadzących zajęcia).

W Polsce nie istnieje jeszcze w pełni ukształtowany system. Próbą jego oceny zajęło się pierwsze ogólnopolskie seminarium "KSZTAŁCENIE USTAWICZNE INŻYNIERÓW, stan obecny analiza potrzeb kierunki działań". Odbyło się ono w Kielcach w dn. 17-19.11.93.

Prof. R. Nagórski zaprezentował referat nt. głównych problemów kształcenia ustawicznego inżynierów w Polsce, p. Anders Hagström z International Association for Continuing Engineering Education (IACEE) przedstawił światowe trendy w tej dziedzinie. W dyskusji wysunięto koncepcję sposobów finansowania przez państwo funkcjonowania i rozwoju kształcenia ustawicznego. Jak z niej wynika, głównym zadaniem organów państwowych powinno być prawne stworzenie silnych mechanizmów motywacyjnych, w tym finansowych, dla

przedsiębiorstw i innych podmiotów oraz dla zatrudnionych w nich pracowników do stałego doksztalcania ogólnego i specjalistycznego oraz doskonalenia umiejętności zawodowych. Oprócz środków na infrastrukturę (informacja, baza danych, biuletyny monitoring itd.) i początkowy rozwój, na finansowanie składałyby się trzy elementy:

1. zwolnienia przedsiębiorstw od podatku, podobnie jak jak na cele inwestycyjne (inwestowanie w wiedzę i umiejętności to jeden z najbardziej efektywnych sposobów inwestowania w gospodarkę),

2. odliczanie od podstawy opodatkowania osób fizycznych indywidualnych kosztów kształcenia,

3. wspieranie środkami państwa infrastruktury i rozwoju (np. programy typu TESSA).

Dalej idące postulaty, np. by finansować wprost kształcenie ustawiczne z budżetu uznano za nierealistyczne, a ponadto wiele osób uznało tę myśl za niesłuszną z przyczyn ideowych. Jak stwierdził jednak P. Baylet, we Francji kształcenie ustawiczne jest w połowie finansowane przez państwo.

P. Baylet i F. Reichel przedstawili funkcjonowanie kształcenia ustawicznego we Francji. Dominują w nim 2-3 -dniowe kursy na bardzo konkretne tematy. Ok. 40 tysięcy silnie konkurujących ze sobą podmiotów oferuje zajęcia o dużej różnorodności form. Uniwersytety wykorzystują te metody do transferu technologii i know-how. Jest to znacznie skuteczniejsze niż konferencje.

Prof. E. Ratajczyk przedstawił zarys dwóch systemów, których utworzenie postuluje Federacja Stowarzyszeń Naukowo - Technicznych NOT. Pierwszy to system specjalizacji zawodowych inżynierów i techników, w tym uzyskania dyplomu "euroinżyniera". Drugi - to krajowy system kształcenia ustawicznego dorosłych w dziedzinie techniki obejmujący również popularne formy oświaty. W dyskusji zgodzono się z potrzebą koordynacji działań, dbałości o poziom i jakość form kształcenia, obawiano się jednak biurokracji (koncesjonowanie?), narzucania odgórnych rozwiązań oraz lansowanej koncepcji długich studiów podyplomowych w starym stylu. Aprobata znalazła myśl rozwijania popularnej wiedzy o technice. Doświadczenia Politechniki Warszawskiej z prowadzenia wszechniczy "Problemy współczesnej techniki" pokazują jednak, że mimo intensywnej promocji zainteresowanie techniką jest słabe. postulowano silniejsze włączenie telewizji i wykorzystanie nagrań video.

Następnie przedstawiono doświadczenia różnych ośrodków w zakresie organizacji i prowadzenia różnych form kształcenia ustawicznego, w tym "videokształcenia", współpracy w tej dziedzinie w programach TEMPUS i uzyskanych korzyści. Przedstawiono problemy związane z doksztalcaniem nauczycieli.

Słabe zaangażowanie uczelni technicznych w kształcenie i doksztalcanie nauczycieli przedmiotów technicznych w szkołach odbija się na poziomie kandydatów na studia.

W podsumowującej dyskusji zwrócono uwagę na następujące sprawy:

- konieczność wprowadzenia rozwiązań legislacyjnych regulującej różne aspekty kształcenia ustawicznego,

- konieczność stałej analizy potrzeb przedsiębiorstw w zakresie doksztalcania i doskonalenia zawodowego oraz aktywnej promocji różnych form kształcenia,

- konieczność zwrócenia uwagi na potrzeby doksztalcania nauczycieli przedmiotów technicznych i uzyskania przez wielu z nich dyplomów studiów wyższych,

- wykreowanie na uczelniach technicznych takiego modelu kształcenia, aby przedstawiać młodzieży i dorosłym kompletną ofertę, tj. studium dwuletnie pomaturalne, studia inżynierskie 3,5-letnie, studia magisterskie 5-letnie, studia doktoranckie, studia uzupełniające, studia podyplomowe, kursy i kształcenie otwarte,

(Miło nam zauważyć, że taką ofertą dysponuje Wydział Mechaniczny Politechniki Wrocławskiej.)

- zmiana formy studiów podyplomowych, zwłaszcza jej uelastycznienie,

- rozwój form "zamawianych",

- rola stowarzyszeń naukowo - technicznych jako łączników między uczelniami i kadrą inżynierską w przemyśle,

- poszerzenie sieci UTKU o nowych członków,

- traktowanie kształcenia ustawicznego jako ważnego elementu w aktywnym przeciwdziałaniu bezrobociu,

- konieczność zwiększenia nakładów na kształcenie ustawiczne (z różnych źródeł i przy pomocy różnych mechanizmów finansowania),

- korzystanie z dobrych zagranicznych wzorów, zwłaszcza w zakresie organizacji i metodyki,

- korzystanie z różnego rodzaju programów rozwoju kształcenia ustawicznego i rozpowszechnianie informacji o tych programach.

Na tle innych uczelni Politechnika Wrocławska, mimo że nie należała do UTKU (a może właśnie dlatego?) wypadła bardzo dobrze. Okazało się, że to, co w wielu ośrodkach jest traktowane jako dalekosiężny plan, na PWr. jest już realizowane. Nie znaczy to jednak, że nie wzorów do naśladowania. Bardzo ciekawe inicjatywy przedstawione zostały przez Politechnikę Gdańską, gdzie ponad połowa wydziałów oferuje

studia podyplomowe. Na uwagę zasługują też liczne kursy krótkoterminowe i seminaria specjalistyczne. Atrakcyjny jest pomysł studium magisterskiego "European M.Sc. in applied informatics", którego I semestr odbywa się na Wydziale Elektroniki PG (zajęcia wieczorowe), II semestr - na De Montfort University w Leicester w Wielkiej Brytanii (zajęcia dzienne), zaś III semestr - na Wydz. Elektroniki (Dept. of Electronics) Fachhochschule Furtwangen w RFN i na Wydz. Informatyki (Dept. of Computer Science) Hogeschool Eindhoven w Holandii (zajęcia dzienne). Studium to ma dwa profile: menadżerski i inżynierski. Przez pierwsze dwa lata działalności oba pełne cykle (po 3 semestry) są finansowane przez TEMPUS i z udziałem trzech partnerów z EWG. Zakłada się, że model kształcenia realizowany w omawianym programie będzie udostępniany przez Politechnikę Gdańską do wdrożenia przez każdą zainteresowaną placówkę szkolnictwa wyższego w Polsce. Temu celowi ma służyć cykl ogólnokrajowych seminariów dla przedstawicieli przemysłu i uczelni w Polsce organizowanych co pół roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Gdańskiej.

Seminaria na temat kształcenia ustawicznego mają być kontynuowane. Następne (zapewne na jesieni 94 r.) ma zająć się analizą formuły studiów podyplomowych.

Jakie osiągnięcia przedstawimy za rok?

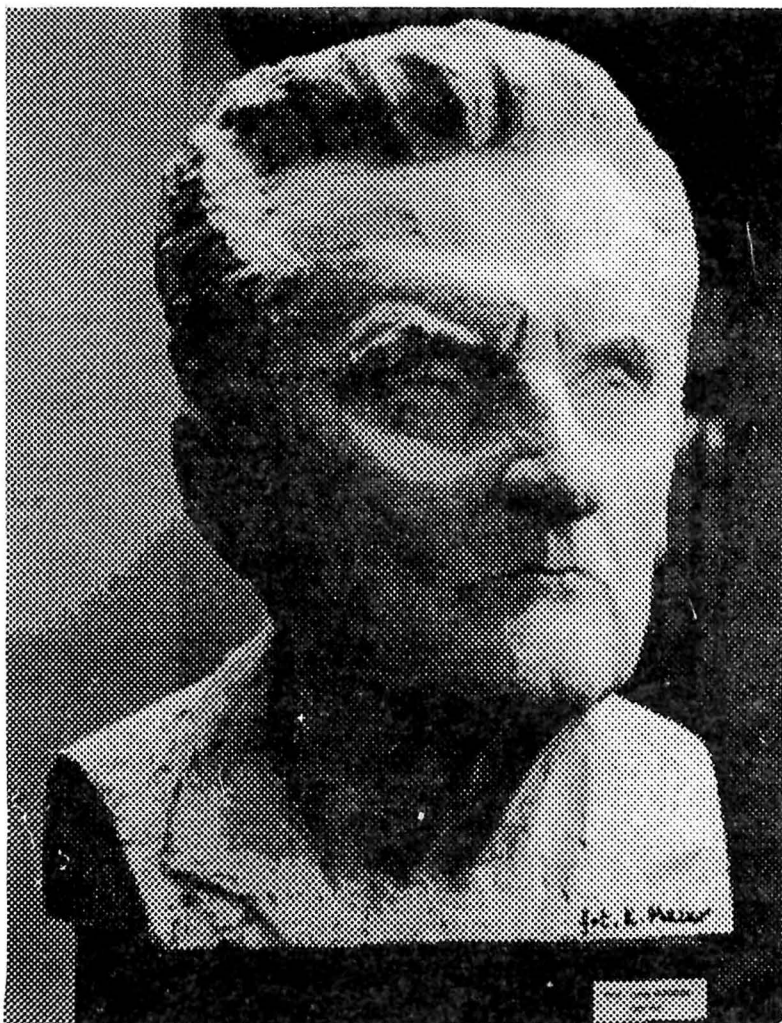
Maria Kisza

Wykorzystano materiały z Ogólnopolskiego Seminarium "Kształcenie Ustawiczne Inżynierów. Stan obecny, analiza potrzeb, kierunki działań. Kielce 17-19.11.1993" (Wyd. Warszawa listopad 1993) oraz Sprawozdanie z w/w Seminarium autorstwa prof. R. Nagórskiego, prof. Z. Kurowskiego i dra W. Gilewskiego.

Na antresoli

W dniach 4-16.I.94. wystawiał tu swoje prace Roman Pawelski. Zajmuje się on rzeźbą portretową i plenerową. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Plastyków. Od 1963 r. prowadzi zajęcia z rzeźby na Wydziale Architektury PWr.

Prezentowane dzieła należą do kategorii rzeźby portretowej. Przedstawiają konkretne osoby. Można tu znaleźć postacie historyczne i starych znajomych. Wystawa wzbudziła duże zainteresowanie zwiedzających.

SpAF

Stowarzyszenie para Artystycznej Fotografii (SpAF) działa przy Politechnice Wrocławskiej od 1984 roku. W ramach jego działalności istnieje możliwość rozwijania zainteresowań fotograficznych.

Wyposażone w pełni pracownie oraz biblioteczka z fachową literaturą tworzą dobre zaplecze do pracy twórczej.

Członkowie SpAF-u uczestniczą w spotkaniach z wrocławskimi fotografikami i krytykami. Biorą udział w konkursach i plenerach o zasięgu ogólnopolskim, organizują pokazy, na których prezentują swoje prace. W styczniu SpAF zaprasza do Klubu Pracowniczego Politechniki Wrocławskiej na wystawę fotografii "Przeгляд 93".

Prezes SpAF
Mariusz Pacel

KSIĄŻKI, które polecamy...

“Encyklopedia mini. Psychotronika”

Leszek Matela, Lech E. Stefański,
Jan A. Szymański

Wydawnictwo SIGMA NOT sp. z o.o., Warszawa 1993,
cena 117 tys. zł.

Jak twierdzą autorzy, jest to pierwsza w Polsce pozycja obejmująca całokształt zagadnień z dziedziny bioterapii (badanie biopola), psychologii głębi, radiestezji, badania zjawisk mediumicznych oraz historii psychotroniki. Zawiera ok. 400 terminów uzupełnionych ciekawymi ilustracjami, np. zdjęcia lewitujących studentów odpowiednich kursów. (A może by tak do CSU?) Można dowiedzieć się, na czym polega metal-bending-party (zabawa w gięcie łyżeczek), indukcja bioelektryczna lub hipoteza paracząstek elementarnych. Książka wyjaśnia że manipura to inna nazwa czakramu, czyli miejsca mocy.

Oczywiście niektórzy stwierdzą, że takie rzeczy nie istnieją, ale przypominamy, że Akademia Francuska odrzuciła kiedyś tezę o meteorytach “gdyż wiadomo, że kamienie nie mogą spadać z nieba.”

ZŁOTE MYŚLI PRODZIEKANA

- II prawo socjologiczne: człowiek na uczelni zaczyna się od dra hab. i BMW wzwyż.
- Nauka to jest to, co nie służy nikomu, ani niczemu. Jej zasadniczą rolą jest hierarchizacja świata uczonych przez zdobywanie kolejnych liter przed lub za nazwiskiem.

dr inż. Henryk Chrostowski

WAŻNE DLA NAUCZYCIELI AKADEMICKICH!

Jak doniosła prasa (N.Cz. nr 2/94), dwóch młodych Francuzów skonstruowało bombę wg. przepisu podanego w wyświetlanym w telewizji filmie. Jeden z nich zginął, drugi został ranny. Matka zabitego oskarżyła dyrekcję telewizji o morderstwo z premedytacją.

Radzimy nie podawać na zajęciach zbyt dokładnych instrukcji technologicznych.

Do
siego
roku!

INFORMATORY

CENTRUM INFORMATYCZNEGO POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

W grudniu ukazał się INFORMATOR nr 8, który jest wprowadzeniem do baz danych systemu ECHO (European Commission Host Organisation) i języka CCL (Common Command Language). Zadaniem jego jest pomóc użytkownikom zaczynającym pracę w tym systemie.

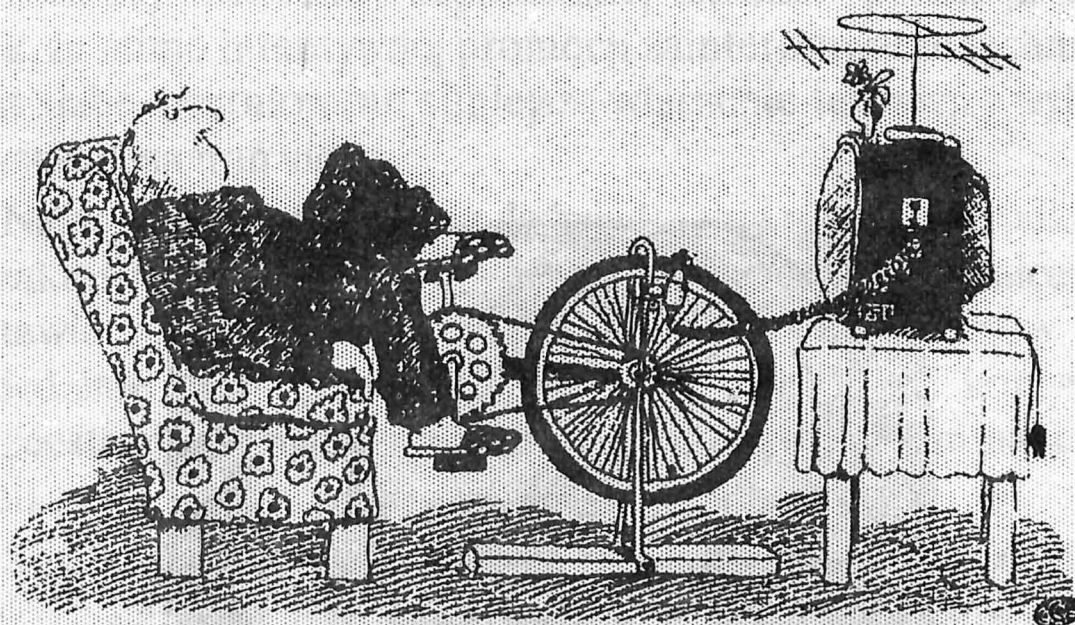
System ECHO ma na celu promowanie, koordynowanie i upowszechnianie usług informacyjnych w państwach Wspólnoty Europejskiej. Umożliwia dostęp do około 20-tu baz danych, co daje szeroki zakres tematyki z takich dziedzin jak: biotechnologia, transport, energia, ochrona środowiska, zagadnienia ekonomiczne i prawne. Dostarcza też informacji o instytucjach naukowych, programach badawczych, pracowniach naukowych oraz rynku usług informacyjnych w Europie.

W styczniu ukazał się kolejny numer INFORMATORA dotyczący modernizacji centralnych zasobów komputerowych Politechniki Wrocławskiej. Podano w nim scenariusz wymiany centralnego serwera (komputera). Proces wymiany będzie trwał kilka miesięcy i zostanie zakończony z chwilą wycofania z eksploatacji komputera IBM 4341 w dniu 30.06.1994. W INFORMATORZE wymienione są usługi sieci komputerowych, które będzie realizował centralny serwer Politechniki Wrocławskiej, tj. komputer SUN SPARC 1000.

Każda biblioteka instytutowa otrzymała po jednym egzemplarzu INFORMATORA. Tekst jego dostępny jest w sieci lokalnej Novell na serwerze CI-1 (otwórz sesję sieciową komendą LOGIN CI-1/INFO bez podawania hasła, następnie wprowadź polecenie INFO) w postaci zbioru do przeczytania lub skopiowania (u góry ekranu jest podana nazwa zbioru wraz ze ścieżką dostępu). Tekst INFORMATORA znajduje się również w Gopherze na MicroVaxie.

Oprócz tego egzemplarze INFORMATORA są do wglądu (lub w postaci zbioru do skopiowania) w Dziale Obsługi Użytkowników Centrum Informatycznego.

Zespół redakcyjny

Pryzmat

pismo informacyjne

Politechniki Wrocławskiej

Adres redakcji: P. Wr., D-5, pok. 22, tel. ?

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kiszka

e-mail: pryzmat@ite.ite-pwr.wroc.edu.pl

Druk: ZGPWr.